

πρὸς τὸ παιδίον μεθ' οὗ φαίνεται συνδιαλεγόμενος. Διότι ἐκβάλλει φωνάς τινας ὡσεὶ συνωμίλει χαμηλοφώνως.

Ὁ ψιττακὸς τηλικαύτην αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν ὦν μετὰ τοῦ φίλου του, ὥστε δὲν ἀνέχεται νὰ παρέμβῃ τότε τρίτος τις· ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἔννοεῖ νὰ μερισθῇ μετ' ἄλλου τὴν εὐτυχίαν του· εἶνε ἰκανὸς νὰ δῆξῃ καὶ πλήξῃ διὰ τῆς πτέρυγος πάντα τολμῶντα νὰ προχωρήσῃ, ὁ δ' ὀφθαλμὸς του γίνεται ὀλονὲν ἐρυθρότερος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παύει τρώγων, δὲν δέχεται δὲ οὔτε ὀπώραν οὔτε γλυκίσμα, εἰ καὶ ὑπεραγαπᾷ ταῦτα. "Ἄν τὸ παιδίον προσποιηθῇ ὅτι θ' ἀπέλθῃ, κραυγάζει δυνατὰ: Γιάννη! Γιάννη! Πολλάκις εἶδον ἐπαναλαμβανομένην τὴν σκηνὴν ταύτην διότι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐκίνει καὶ μ' ἔτερπεν. Ὡς ἔλεγον εἰς τὸ παιδίον ν' ἀπέλθῃ, τοῦτο δ' ἐκρύπτετο ὀπίσω παρακειμένου σμίλακος, εὐθὺς ὁ ψιττακὸς ἔπαυε βρενθιόμενος, ὁ ὀφθαλμὸς του ἐγένετο πάλιν κίτρινος, ἐξέβαλλεν ἐπαλειημμένας κραυγὰς:

— Γιάννη! Γιάννη.

Ἐτυπτε τὰς πτέρυγὰς του ὅπως πετάξῃ πρὸς τὸ δένδρον ὅπου ἐκρύπτετο τὸ παιδίον. Ὁ Γιάννης ἀπεκρίνετο μετὰ στιγμὰς τινὰς· τότε αἴφνης ὁ ὀφθαλμὸς ἀποκαθίστατο ἐρυθρὸς ὡς τὸ πρῖν, ἀστραπὴ ἐρυθρότητος διήλαυεν αὐτόν· ἡ προσοχὴ αὐτοῦ ἐγένετο σύντονος καὶ ὁ ψιττακὸς ἔμεινε τεταμμένα ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλον πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἀπ' ἧς ἐξῆλθεν ἡ φωνὴ τοῦ κερυμμένου παιδίου.

Εἶτα ἐξήρχετο ὁ Γιάννης καὶ ὁ μῖμος ἐπανελαμβάνετο.

Ὁ ψιττακὸς τόσῃν χαρὰν αἰσθάνεται ὅταν ὁ μικρὸς φίλος του ὁμιλῇ πρὸς αὐτόν καὶ τὸν θωπεύῃ, ὥστε λαμβάνει τὴν χεῖρά του διὰ τοῦ ποδός του, καὶ μασσᾷ κινῶν τὴν γλῶσσαν ἐντὸς τοῦ ῥάμφους, ὡς νὰ τρώγῃ γλυκίσμα τι.

Οὐδὲν τούτων συμβαίνει ἐν Παρισίοις, πᾶσα δὲ τοιαύτη ἐκδήλωσις φιλίας παύει ἐν τῇ ἐξοχῇ ὡς τὸ παιδίον ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριόν του.

Πῶς ἐξηγητέον τὴν παροδικὴν ἐκείνην τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐρυθρότητα; Ἐξετάσας ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ψιττακοῦ τούτου, εἶδον ὅτι εἶνε μεγάλη, διεσταλμένη συνήθως καὶ ὅτι ἡ ἴρις παρίσταται ὑπὸ κυκλοτεροῦς κιτροίνης ταινίας περιβαλλομένης ἔξωθεν ὑπὸ ζωηροῦ ἐρυθροχρόου σειραδίου. Ὡς γνωστὸν ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν ψιττακῶν εἶνε λιαν εὐκίνητος. Ὅταν τὸ πτηνὸν ἐκδηλοῖ τὴν χαρὰν του, συστέλλει ἐκουσίως τὴν ἴριδα αὐτοῦ, τὸ κίτρινον μεταφερόμενον εἰς τὸ κέντρον ἐξαφανίζεται, τὸ δ' ἐρυθρὸν καταλαμβάνει ἐπεκτεινόμενον ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ βάθους τοῦ ἐμπροσθίου θαλάμου τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐκ τούτου δὲ τὸ ζωηρόν ἐρυθρὸν ἐκείνο χροῶμα, ὅπερ δὲν διέφυγε τὸ παρατηρητικὸν τοῦ παιδός,

οὕτω λοιπὸν ἔχομεν πτηνὸν νοημονέστατον, πλήρες στοργῆς πρὸς ἀνθρώπινον ὄν, ἐκφαίνει τὴν χαρὰν αὐτοῦ διὰ τῆς συστολῆς τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ μεταβάλλον ἐκουσίως τὸ χροῶμα τοῦ ὀφθαλμοῦ τούτου.

Ὅσάκις καταλαμβάνεται αἴφνης ὑπ' ὀργῆς καὶ ἀπειλεῖ τὴν νεάνίδα, ἧς ἐμνήσθη, τὸν ὀφθαλμὸν του διέρχονται ταχέως ἀστραπαὶ τινες ἐρυθρότητος· ἀλλ' ἡ μεταβολὴ τῆς χροιάς δὲν εἶνε συνεχῆς ὡς κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς.

Εἶνε περίεργον ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὅπερ θεωρεῖται ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεως παρὰ τοῖς ὑπερέτεροις ζῴοις, εὐρίσκεται οὕτω ἐν σχέσει πρὸς ἐκούτια αἰσθήματα καὶ ἐκουσίας πράξεις, ἅς ἐπήνεγκον ἡ χαρὰ ἢ ἡ ὀργή, ἀπαράλλακτα ὡς αἱ κραυγαί, αἱ κινήσεις τῶν πτερῶν, καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι προφανεῖς ἐκδηλώσεις πράξεων οὐσιωδῶς ἐκουσίαν.

K*

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

«Ἀγαπητέ μου θεῖε, ἔγραψεν ὁ λοχαγὸς Ἐρρίκος Πράτ, δὲν μοῦ ἀναφέρετε πλέον περὶ γάμου. Παρητήθητε τέλος τῆς μανίας τοῦ νὰ μὲ νυμφεύσετε; Παραδέχεσθε ὅτι ἐχάσατε τὸ στοίχημά σας; Τότε, ἐτοιμάσατε τὸ βελάντιόν σας. Ἐλαβα διμνην ἄδειαν καὶ ἔρχομαι παρ' ὑμῖν προσεχῶς.»

Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, ἀπήντησεν ὁ ἀναγνούς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, νομίζω ὅτι μὲ περιπαίξεις καὶ δὲν ἔχεις ἴσως ἄδικον. Ἄλλ' ἂν δὲν ἠδυνήθην μέχρι τοῦδε νὰ σὲ νυμφεύσω μὲ καμμίαν ἀπὸ τὰς προστατευόμενας μου, δὲν ἀπελπίζομαι ἀκόμη. Τὸ μικρὸν γυναικίον τάγμα μου δὲν ἐξητηλήθη αἰδέμη καθ' ὀλοκληρίαν. Ἐχῶ ἴσα ἴσα μίαν νεοσύλληκτον, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχω ἀνατεθειμένας τὰς ἐλπίδας μου. Ἐλθέ, καὶ ἂν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν καταβάλω τὴν ἀντίστασίν σου, θὰ ὁμολογήσω ὅτι μ' ἐνίκησες.»

Παρήλθον ὀκτῶ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς ἐπιστολογραφίας ταύτης.

Ὁ Κ. Πράτ, συνταγματάρχης ἐν ἀποστρατεῖᾳ, ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ δεκαοκταετοῦς περικαλλεστάτης νέας. Τὸ γεῦμα εἶχε σχεδὸν τελειώσῃ ὅτε ἠκούσθη θόρυβος εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀκολούθως ἠνοιχθῆ ἀποτόμως ἡ θύρα καὶ νέος ἀξιωματικὸς ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κ. Πράτ.

— Καλημέρα, ἀγαπητέ μου θεῖε.

Ἄλλ' ὁ λοχαγὸς παρατηρήσας τὴν νεάν ἐγένετο σοβαρώτερος.

— Καλά, ἐσκέρθη, ἅς ἴδωμεν ἂν θὰ κατορθώσωμεν τίποτε καὶ μὲ αὐτὴν τὴν νεοσύλληκτόν μου.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ θεῖος, ἔλησμόνησα νὰ τὲ πιστήσω πρὸς τὴν δεσποινίδα Δουβρέλ. Δεσποινίς, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν νέαν, σὰς συνιστῶ τὸν ἀνεψιόν μου.

Οἱ δύο νέαι ἐχαιρέτισαν σοβαρῶς ἀλλήλους.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω τὸν κύριον πατέρα σας ἥτο τίμιος καὶ ἀνδρείος στρατιωτικός.

— Τὸν ἔχασα πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἀπήντησεν ἡ νέα, εὔρον δὲ πάσας τὰς παρηγορίας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ πράξουν τοιαύτην συμφορὰν ὅταν δὲν ἔχη τις μητέρα, παρὰ τῷ κυρίῳ θεῖῳ σας. Ἐδῶ ἐπανέυρον ἐστίαν, ἄλλον πατέρα καὶ στοργὴν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἦμαι αἰωνίως εὐγνώμων.

— Ὅταν ἡ νέα ἀπεσύρθη εἰς τὸ δώμάτιόν της ὁ Ἑρρίκος εἶπε μειδιῶν·

— Θεῖε ἡ νεοσύλλεκτός σας εἶνε πολὺ ὠραία, ἀλλὰ σὰς εἰδοποιῶ ὅτι καὶ μὲ αὐτὴν τίποτε δὲν θὰ κατορθώσετε καθὼς καὶ μὲ τὰς ἄλλας. Θέλω ν' ἀποθάνω ἄγαμος.

— Ἀπατάσαι, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ θεῖος. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἦτο ἡ νεοσύλλεκτος περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ἀνέφερα. Ἐκείνην θὰ τὴν ἰδῆς αὔριον. Σὲ παρακαλῶ νὰ φέρεσαι πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν μετὰ σεβασμοῦ διότι μετὰ ἓνα μῆνα θὰ γείνη θεῖα σου.

Ὁ λοχαγὸς πρὸς στιγμὴν ἐξεπλάγη, εἶτα ἐκάγχασεν.

— Ἀστειεύσθε, θεῖέ μου, ἔκραξε τέλος, αὐτὸ τὸ παιδί θεῖα μου!

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ φέρεσαι πρὸς με μετὰ μεγαλύτερου σεβασμοῦ.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, αὐτὴ εἶνε μόλις δεκαεπταετίας καὶ σεῖς εἰσθε πενήντα δύο ἐτῶν· ὑπάρχει μεταξύ σας διαφορά τριαντατεσσάρων ἐτῶν.

— Ἐπρὸ ἀριθμητικῆς, ἀπήντησεν ὁ θεῖος· ἀληθές ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶνε δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἀλλ' ἀνετράφη εἰς τὸ σχολεῖον τῆς δυστυχίας, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον ἀναπτύσσεται τις ταχέως. Ἐχει χαρκαπῆρα γυναικὸς τριακοντούτιδος, ἐγὼ δὲ ὁμοιάζω ἄνθρωπον τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ὅστε, κύριε ἀνεψιέ μου, ὑπάρχει μεταξύ μας διαφορά μόνον δέκα ἐτῶν. Ἐπειτα, τοῦτο δὲν ἀφορᾷ σέ· πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, κάμε δὲ καὶ σὺ τὸ ἴδιον. Αὔριον θὰ ἴδωμεν τὴν οἰκογένειαν Πισῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐσχετίσθη τελευταίως. Οἱ Πισῶν ἔχουν ὠραιοτάτην θυγατέρα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δώσουν προῖκα πλουσιωτάτην. Ἐπωφελήθητι αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν καὶ μὴ διατρέξῃς τὸν κίνδυνον, καθὼς ἐγώ, ν' ἀγαπήσης νέαν δεκαοκταετῆ ὅταν γείνης πενήντα δύο ἐτῶν. Καλὴν νύκτα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ὠραιοτάτη. Ἡ φυσικὴ χάρις καὶ ἡ γλυκεῖα μελαγχολία αὐτῆς παρεῖ-

χον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἀνέκφραστον θέλητρον, ἔνεκα δὲ τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς μορφώσεως αὐτῆς καθίστατο ἀξιαγάπητος. Μεταξὺ τῶν δύο νέων ἐγεννήθη ταχέως συμπάθεια.

Τὴν ἐσπέραν ὁ λοχαγὸς ἐπαρουσιάσθη πρὸς τοὺς Πισῶν, γείτονας τοῦ συνταγματάρχου.

Ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ δεσποινίς Κλαίρη Πισῶν ἦσαν φίλαι. Τὰς ἐσπέρας ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ πατὴρ Πισῶν συνεχῶς ἔκαμμον πικέτο ἐνῶ αἱ δύο νέαι συνδιελέγοντο καὶ ἔπαιζον μουσικῆν.

Τὴν ἐσπέραν οὐδὲν λόγου ἄξιον συνέβη, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης μετὰ δυσκολίας συνεκράτει τὴν ἀνυπομονήσιν του.

— Λοιπὸν, πῶς εὐρίσκετε τὴν νέαν νεοσύλλεκτόν μου; ἠρώτησε τὸν ἀνεψιόν του ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἔμειναν μόνοι.

— Ὁραιοτάτην, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁραιοτάτην! καὶ ὅμως οὐδὲ κἀν τὴν παρετήρησες, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης. Πῶς! ὑπάρχουν εἰς τὴν αἴθουσαν δύο νέαι, καὶ σὺ, ἀντὶ νὰ χαριεντίζεσαι μετ' αὐτῶν, χαρτοπαικτεῖς μὲ τρεῖς γέροντας, ἥτοι μὲ ἐμὲ καὶ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Πισῶν! Καὶ ὅταν ἡ δεσποινίς Πισῶν σοῦ προσφέρῃ τὸ τέιον τὴν εὐχαριστεῖς προσκλίνων τόσον ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃς τὴν μύτην σου εἰς τὸ κύπελλον χωρὶς κἀν νὰ ὑψώσῃς ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς!

— Ἀλλά, φίλτατε θεῖέ μου, μὴ θυμῶντε. Σὰς ἀφιέρωσα τὰς ὀκτῶ πρώτας ἡμέρας τῆς ἀδείας μου, ἀφήσατέ με νὰ τὰς διέλθω ἡσυχῶς πλησίον σας.

— Διόλου, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης· καὶ τὸ στοίχημά μου; Ἄλλως, αὐτὴ ἡ πρώτη συνέντευξις οὐδὲν ἀπολύτως σημαίνει. Ἐννοῶ νὰ λαμβάνῃς τὸν κόπον νὰ παρατηρῆς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους σοῦ συνιστῶ. Θὰ μείνης ἐδῶ ὀκτῶ ἡμέρας, θὰ ἰδῆς τὴν δεσποινίδα Πισῶν ὀκτῶ φορές, θὰ τὴν παρατηρῆς καὶ θὰ τῆς ὁμιλήσῃς. Ἄν μετὰ τοῦτο δὲν αἰσθανθῆς τίποτε, θὰ σοῦ πληρώσω τὰ χίλια φράγκα καὶ θὰ θυνηθῆς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν διάβολον νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν κομικὴν ζωὴν σου.

Ὁ Ἑρρίκος ἔβλεπε καθ' ἑκάστην τὴν δεσποινίδα Πισῶν, τὴν παρετήρει, τῇ ὠμίλει, καὶ προσηνέχθη μάλιστα πρὸς αὐτὴν μετὰ μεγίστης φιλοφροσύνης.

— Τοῦτο εὐχαριστεῖ τὸν θεῖόν μου, ἐσκέπτετο ἐνδύομενος τὴν τετάρτην πρωΐαν τῆς ἀφίξεώς του. Θὰ ἦνε πάντοτε καιρὸς, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου νὰ τοῦ εἰπῶ ὀριστικῶς ὅτι τίποτε δὲν αἰσθάνομαι.

Καὶ ἔτυπτε τὸ στῆθός του διὰ ν' ἀποδείξῃ πρὸς ἑαυτὸν ὅτι ἡ καρδιά του δὲν ἦτο ἀσθενής. Ἀλλὰ παρετήρησεν εἰς τὸν κῆπον τὴν Μαγδαληνὴν, ποιούσαν τὴν εἰς τὰ ἄνθη τῆς πρωϊνῆν αὐτῆς ἐπίσκεψιν.

Ἐφάνη παραχθῆσα κατὰ τὴν προσέγγισίν του, ἐρυθριῶσα δ' ἀπήντησεν εἰς τὸν χαιρετισμόν του.

— Ἀλλὰ τί ἐκάμνετε χθές; ἠρώτησεν ὁ νέος· μόλις ἐφάνητε.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω πολλές ἀσχολίας, ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ γλυκὺ μειδιάμα, ἀσχολοῦμαι εἰς μεγάλας προετοιμασίας.

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθές ὅτι θὰ γίνετε θεία μου;

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη, καὶ τὸ μειδιάμα της ἐξηφανίσθη ἀποτόμως. Ἀλλὰ μὲ ποῖον τρόπον μοῦ τὸ λέγετε! Μήπως τοῦτο σὰς δυσαρρεστῆ;

— Αὐτὸς ὁ γάμος, εἶπεν ὁ λοχαγός, θ' αὐξήσει περισσότερο τοὺς δεσμούς τῆς στοργῆς, ἢ ὅποια ἦδη μὲ συνδέει μεθ' ὑμῶν. Σὰς βεβαιῶ, δεσποινίς, ὅτι ἀπηρτεῖτο νέα ὡς σεῖς διὰ νὰ μεταβάλῃ ὁ θεῖός μου τὰς πεποιθήσεις του... Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὰς καταστήσῃ εὐτυχῆ, ὡς εἴσθε ἀξία... δὲν εἶνε πλέον νέος ἀλλὰ...

Ὁ Ἐρρίκος ἐδυσκολεύετο νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἤλθε πρὸς βοήθειάν του.

— Ἀλλ' εἶνε τόσο καλός, εἶπεν. Ὁ πατήρ μου δὲν εἶχεν οἰκογένειαν, ἢ δὲ μήτηρ μου ἀπὸ τοῦ γάμου της οὐδέποτε ἐπανεῖδε τὴν ἰδικὴν της. Ὀρφανή, σχεδὸν πτωχή, θὰ ἤμην μόνη εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Κ. Πράτ ἤλθε πρὸς βοήθειάν μου, μὲ ἐπαρηγόρησε, καὶ μοῦ κατέστησε τὴν ζωὴν ὀλιγώτερον βαρεῖαν. Μοῦ ἀπέδειξε στοργὴν τόσο γλυκεῖαν, τόσον τρυφεράν, ὥστε δὲν θ' ἀρκέσῃ ἡ ἀφοσίωσις ὅλης τῆς ζωῆς μου διὰ νὰ τὸν ἀνταμειψῶ.

— Φιλτάτη καὶ καλὴ Μαγδαληνή! ἐπιθύρῃσεν ὁ νέος.

— Τί διηγείσαι εἰς τὴν μελλόνυμφόν μου; ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης πλησιάζων τοὺς δύο νέους.

— Μήπως μὲ ζηλεύετε, θεῖέ μου;

— Σέ, ἀνέκραξεν ὁ Κ. Πράτ. Διόλου! Ἄλλως, εἶμαι βέβαιος διὰ τὴν καρδίαν τῆς Μαγδαληνῆς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἰδικὴν σου... μήπως σὺ ἔχεις καρδίαν;

Τὴν ὀγδόην ἡμέραν εἰς τὸ γεῦμα ὁ συνταγματάρχης εἶπε πρὸς τὸν ἀνεψιόν του.

— Φίλτατέ μου Ἐρρίκε, ἐπειδὴ ἀναχωρεῖς αὔριον, τὸ ἐσπέρας θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ δεῖπνον τοὺς Πισῶν.

— Ἀναχωρῶ! ἐφέλλισεν ὁ λοχαγός, ἀλλὰ δὲν ἀναχωρῶ ἀκόμη.

— Ἄ! ἐνόμιζα, ἀπήντησεν ὁ Κ. Πράτ, ὅτι μοῦ εἶχες κάμει λόγον περὶ ὀκτῶ ἡμερῶν. Αὐτὴ ἢ εἰδήσις θὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς Πισῶν.

— ὦ! πρὸς Θεοῦ, θεῖέ μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μὴ δυνηθεῖς νὰ καταστείλῃ αἴσθημα δυσαρρεσκείας.

Διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ὁ Ἐρρίκος εἶδεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μαγδαληνῆς ἐξήστραψαν.

— Θὰ ἦτο κακόν, ἐσκέφθη, νὰ μείνω ἐδῶ περισσότερο καιρὸν. Ἐπρεπε ν' ἀναχωρήσω ἅμα εἶδον ἀναφαινόμενον τὸν κίνδυνον. Ἀλλὰ μήπως τὸ ἐγνώριζα;

Καὶ ἀποτομῶς ἀνήγγειλεν ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ.

— Δὲν μοῦ ἀναθέτεις καμμίαν ἐντολὴν διὰ τοὺς Πισῶν; ἠρώτησεν ὁ θεῖος.

— Ὅχι, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Ἐρρίκος.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἡσχολεῖτο εἰς τὸν κῆπον ὅτε εἶδε τὸν Ἐρρίκον προχωροῦντα πρὸς αὐτήν.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ νέος, ἀναχωρῶ.

Τὸ πρόσωπον τῆς νέας ἐκάλυψε θανάτου ὀχρότης, ἡσθάνθη ὅτι ἐλιποθύμει, καὶ ἐκάθησεν ἡσύχως ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος, εὐρισκομένου ἐκεῖ πλησίον ὑπὸ μίαν σκιαδά. Ὁ Ἐρρίκος ἐκάθησε πλησίον της.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε; ἠρώτησεν ἀσθενῶς ἡ Μαγδαληνή.

— Ἀμέσως, ἤλθον νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος τείνων τὴν χεῖρά του ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡσθάνθη τρέμουσαν τὴν τῆς νέας.

— Τότε ὑγιαίνετε, κύριε.

— Χαίρετε, δεσποινίς.

Εἶχον ἐγερθῆ. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκλονήθη ὁ δ' Ἐρρίκος ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ εὐλύγιστον σῶμα τῆς νέας, ἧς ἡ κεφαλὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Μαγδαληνή, Μαγδαληνή! ἀνέκραξε.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησε τραχεῖα φωνῇ εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκιαδος.

Ὁ συνταγματάρχης εὐρίσκετο ἐνώπιόν του μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους, μὲ ἦθος αὐστηρόν.

— Θεῖέ μου, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος διὰ σοβαρᾶς φωνῆς, ἀνεκαλύψατε μυστικόν, τὸ ὅποῖον δὲν εἶχομεν ἀκόμη ἀνταλλάξῃ μεταξὺ μας. Μὰς διέφυγεν ἐν λιποψυχίᾳ προκληθεῖσα συνεπιεῖα τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι οὔτε λόγου ἀπλοῦ εἴμεθα ἔνοχοι. ὦ! θεῖέ μου, προσέθεσε περιλύπως ὁ νέος, διατὶ μοὶ ἐπεφυλάσσετε νὰ σὰς προξενήσω αὐτὴν τὴν λύπην.

— ὦ! κύριε, ἔλεγεν ὀλολύζουσα ἡ Μαγδαληνή, συρομένη πρὸ τῶν γονάτων τοῦ συνταγματάρχου, ἐπιμαρτύρομαι τὸν Θεὸν ὅτι ἤθελον ν' ἀφιερῶσω εἰς ὑμᾶς τὴν ζωὴν μου, νὰ σὰς ἀποδώσω ἅπασαν τὴν δυνατὴν εὐτυχίαν καὶ ἀμοιβὴν τοῦ καλοῦ τὸ ὅποῖον ἐπράξατε πρὸς με... ἤλθε... δὲν εἰξευρεν... ὦ! ἀκουσίως μου... Συγγνώμη, κύριε, ὦ! συγγνώμη.

Δάκρυ ὕγρανε τὰς βλεφαρίδας τοῦ συνταγματάρχου.

— Καλὰ, ἀνέκραξεν ἀπομακρυνθεὶς ἀποτόμως, ἔλθετε... μετ' ὀλίγον.

Ὅτε ὁ Ἐρρίκος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπαρου-

πιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ κ. Πράτ, τὸν εὔρον γα-
λήνιον.

— Παιδιά μου, εἶπε πρὸς αὐτούς, ἤμην τρελ-
λός, ἀλλ' ἔτελείωσα καὶ ἰεραπορεύθην. Μαγδαλη-
νή, ἡ προίξ σου εἶνε ἐτόιμη. Θά νυμφευθῆς τὸν Ἑρ-
ρίκον. Ἀποσυρθῆτε, ἀφήσατέ με, εἶπε μὲ χείρονο-
μίαν παρακωλύσασαν τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμο-
σύνης τῶν νέων.

Ο συνταγματάρχης ἔδειξε μέχρι τῆς ἡμέρας
τοῦ γάμου στωϊκὴν ἀπάθειαν.

"Οτε μετὰ μηνιαίων ταξείδιον οἱ νεόνυμφοι ἐ-
πανῆλθον παρὰ τῷ συνταγματάρχῃ νὰ διατρίψω-
σιν ἡμέρας τινὰς πρὶν ἢ μεταβῶσιν εἰς τὴν ὀρι-
στικὴν κατοικίαν των, ὁ κ. Πράτ τοὺς ὑπέδεχθη
μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

— Λοιπὸν, παιδιά μου, εἰσθε εὐτυχεῖς; τοὺς ἡ-
ρώτησε.

— Ναί! ἀγαπητέ πατέρα, ἀνέκραξαν ῥιπτό-
μενοι εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἐρρίκε, προσέθηκε, δὲν εἶνε καιρὸς νὰ κα-
νονίσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς μας;

— ὦ! θεῖε μου, ἄς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τούτου,
εἶπεν ὁ νέος.

— Ἀλλὰ θέλω τὰ χίλια φράγκα μου, ἀνέ-
κραξεν ὁ κ. Πράτ, ἀφοῦ τὰ ἐκέρδησα.

— Πῶς! ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος ἔκπληκτος.

— Ἡ νέα μου νεοσύλλεκτος, ἀπήντησεν ὁ συν-
ταγματάρχης, εἶνε ἡ Μαγδαληνή, ὁ δὲ γάμος
μου ἦτο κωμωδία. Εὔρον μόνον αὐτὸ τὸ μέσον
διὰ νὰ ἐφευκθῶ τὴν προσοχὴν σου ἐπ' ἐκείνης τὴν
ὀποῖαν σοὶ προώριζα. Ἀλλὰ, κράτησε τὰ χρή-
ματά σου. Τὰ προσθέτω εἰς τὸ γαμήλιον δῶ-
ρόν μου.

Εὐθύμως γέλωσ ἐπηκολούθησε τὴν δῆλωσιν
ταύτην, καταδείξασαν τὴν διπλωματίαν τοῦ
συνταγματάρχου καὶ ἀπαλλάξασαν τὸν Ἐρρίκον
καὶ τὴν Μαγδαληνὴν ἀναμνήσεως πιεζούσης τὴν
εὐτυχίαν των.

(G. Rigoulet.)

Ο ΝΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΟΓΚΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Ὁ Ἀδόλφος Βλόκ ἐν σπουδαιότητι ἄρθρου
δημοσιευθέντι παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ *Ἀνθρωπολογι-
κῇ Ἐπιθεωρήσει* περὶ τῆς ὑπαρχούσης σχέσεως
τοῦ νοῦ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ ἐγκεφάλου καταλή-
γει εἰς τὰ ἐξῆς πορίσματα.

1) Δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτος σχέσις τοῦ νοῦ
πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ ἐγκεφάλου, διότι ὡς γνωστὸν
καὶ εὐφυεῖς ἄνθρωποι συμβαίνει νὰ ἔχωσι μικρὸν
ἐγκέφαλον, καὶ ἥκιστα εὐφυεῖς ὀγκώδη. Ἐκτός
τούτου παρὰ τισι φυλαῖς, αἵτινες θεωροῦνται μι-
κρὰς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἀπαντᾷ ἐγκέφα-
λος ἡ κρανίον σχετικῶς εὐρυχωρότατον. 2) Οἱ
λόγοι ὧν ἕνεκα ὁ ἐγκέφαλος εἶναι μᾶλλον ἢ ἡτ-

τον ὀγκώδης εἶναι ποικίλοι· διότι ὁ ὄγκος τοῦ
ἐγκεφάλου δύναται νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ
μέγεθος, τὸ βάρος τοῦ σώματος ἢ τὴν δύναμιν
τῶν μυῶν. Τέλος ὁ κυρίως ἐγκέφαλος δύναται
νὰ καταστῇ ὀγκώδης παρὰ τινι φυλῇ ἢ ἀτόμῳ
ἕνεκα τῆς διανοητικῆς δραστηριότητος. 3) Ὁ
κυριώτατος παράγων τοῦ βαθμοῦ τῆς νοῦνεχίας
παρὰ τῷ ἀτόμῳ εἶναι ἡ ποιότης τοῦ ἐγκεφαλι-
κοῦ κυττάρου. Ἡ ποιότης αὕτη συνίσταται εἰς
μείζονα ἢ ἐλάσσονα εὐαισθητοῦ εἰς ἐντυπώσεις
ἢ ἐρεθισμοὺς τοῦ ἐγκεφαλικοῦ κυττάρου, θεω-
ρουμένου ὡς ὑποστάσεως τοῦ νοῦ. Ἡ εὐαισθη-
σία αὕτη τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων δύναται
νὰ εἶναι ἔμφυτος ἢ ἐπίκτητος. Ἡ πρώτη μὲν
εἶναι τεκμήριον ὑπερόχου διανοίας, ἡ δὲ δευτέρα
ἀποκτᾶται διὰ συνεχοῦς ἐργασίας, ἧτις εἶναι
ἀναπόφευκτος εἰς παντὰ εὐφυᾶ ἄνδρα. *Νευρώ-
σεις* τινὲς δύναται ἐπίσης νὰ παράγωσι τὴν εὐ-
αισθησίαν ταύτην. 4) Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς
φυλάς, ὑπάρχουσι περιστάσεις μὴ ἐξαρθώμεναι
ἐκ τοῦ ἀτόμου, ἀλλ' ἐνεργοῦσαι ἐπὶ πάντων, αἵ-
τινες συντείνουσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δια-
νοίας καὶ εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν.
Ἡ φύσις καὶ ὁ βαθμὸς τῆς διανοίας εἶναι διά-
φοροι παρὰ ταῖς διαφορὰς φυλαῖς, ἀλλ' οὐδαμοῦ
μόνος ὁ ὄγκος τοῦ ἐγκεφάλου ἀποτελεῖ τὸν κυ-
ριώδη παράγοντα τοῦ νοῦ.

**Δ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἡ Σκλάβα καὶ ὁ Γεννίτσαρος

Τοῦρκοι ἐπατήσαν τὸ χωριὸν κ' ἐκάψανε τὰ σπίτια,
Πήρανε λίτρας μάλαμμα, πῆραν καντάρν' ἄσημι,
Πῆραν καὶ σκλάβαις διαλεχταῖς, ἀπάρθρα κορίτσια·
Κι' αὕτη τὴν κόρη τοῦ Μηνᾶ μὲ τὰ γλαρὰ τὰ μάτια
Τὴν σέρνει ἕνας γεννίτσαρος π'ισθὰγκωνα δεμένη.
Κ' οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι λαχταροῦν τὴν ὄμορφη τὴ σκλάβαν
Κι' ὁ μπέης ὅλο τὴ θεωρεῖ καὶ καίγει' ἡ καρδιά του:
— Ἐλα, μωρὲ γεννίτσαρε, κι' ἂν τὴν πουλῆς τὴν κόρη,
Χίλια φλουριά σου δίνω γ'ὼ γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσω,
Κι' ἂν δὲν σου φτάνουν μόν' αὐτά, σοῦ δίνω κι' ἄλλα τόσα,
Κι' ἂν δὲν σου φτάνουν μὴδ' αὐτά, σοῦ δίνω τᾶρματά μου,
Κι' ἂν δὲν σου φτάνουν μὴδ' αὐτά, σοῦ δίνω τᾶλογοῦ μου,
Γιὰτ' εἶν' ἡ νιὰ γλυκόματῃ κι' ὅτι, νὰ πῆς ἀρχήζει.

— Ὅσα κι' ἂν δώσης, μπέη μου, τὴ σκλάβαν δὲν τὴ παίρνεις,
Τι' ἐγὼ τὴ σκλάβαν τὴν πονῶ, πρᾶματῆρα δὲν τὴν κάνω.

— Καλὰ, μωρὲ γεννίτσαρε, γιὰ σουρογεννημένε,
Κι' ἄς μὴ μὲ π'οῦν Χαλὴλμπε, ἂν δὲν σου τὴν πάρω.

Καρδιοχτυπᾷ ὁ γεννίτσαρος γιὰ τὴν καλὴ τὴ σκλάβαν,
Καὶ σὺν ἐφτάσαν 'ς τὸ βουνὸν κ' ἐπλάκωσεν ἡ νύχτα
Παίρνει τὴν στράτα τῆς πλαγιᾶς μακριὰ ἀπὸ τᾶλλο ἀσέρι.
Κι' οἱ ἄλλοι δὲν τον ν'νοιώσανε, γιατί βαρυσκοιμῶνταν,
Μόνον ὁ μπέης τὸννοωσαε, πούχε καὶ μὸ 'ς τὰ στήθη.
Σὺν μαῦρο φίδι ἐξγλυστρᾷ κι' ἀπὸ κοντὰ τὸν ἔχει.
Καὶ σὺν τὸν ἔκοντ'όφθασε μιά κουμπουριά τοῦ δίνει.
Πετᾶθηκε ὁ γεννίτσαρος σὺν τᾶγριο ζαρκαδί,
Νοιώθη τὸ βόλι κόλασι, φωνιὰ 'ς τὰ σωθικά του
Καὶ συμμαζεύει μονομιὰς τὴν ὑστερὴν ζωὴ του,
'Σ τὸν μπέη χύνεται, πετᾷ, 'ς τὴ γῆ τὸν γονατίζει